

Sygn. akt. IV Ka 596/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Szyszko

Sędziowie SSO Ewa Kilczewska (spr.)

SSO Joanna Żelazny

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Ryszarda Walkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014 r.

sprawy:

1. **K. B. (1)** oskarżonego o przestępstwo z art. 218 § 1a k.k.;
2. **P. L.** oskarżonego o przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. oraz z art. 225 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
3. **G. W.** oskarżonego o przestępstwo z art. 225 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 16 grudnia 2013 r. sygn. akt V K 3020/04

I. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 kk i art. 102 kk postępowanie karne w sprawie oskarżonych K. B. (1), P. L. i G. W. umarza;

II. kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: IV Ka 596/14

UZASADNIENIE

K. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 14 grudnia 2003 roku do 28 czerwca 2004 roku we W., jako Prezes (...) (...) S.A. złośliwie i uporczywie naruszał prawa pracowników tej firmy w ten sposób, że:

- w okresie od 14 grudnia 2003 roku do 28 czerwca 2004 roku nie udzielił czasu wolnego od pracy oraz nie wypłacił zwiększonego wynagrodzenia oraz dodatków za pracę wykonaną w godzinach nadliczbowych pracownikom zatrudnionym w Wytwórni (...) czym działał na szkodę K. S. (1), H. P., Z. G. (1), M. M. (1), G. F. (1), J. C. (1), M. K. (1), J. K. (1), S. C., R. K. (1), R. S. (1), Z. B., G. H., E. C., J. P. (1) i M. M. (2),

- w dniu 29 grudnia 2003 roku we W. wypowiedział pracownikom warunki pracy i płacy bez uwzględnienia okresu

wypowiedzenia odpowiedniego do stażu pracy i rodzaju umowy, po upływie którego nowe warunki weszłyby w życie w przypadku wyrażenia na nie zgody przez pracownika oraz nie powiadomił w terminie zakładowej organizacji związkowej o przyczynie uzasadniającej wypowiedzenie, czym działał na szkodę A. T., R. M. (1), A. G. (1), M. K. (2), K. Z. (1),

- w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2004 roku we W. nie zachował niezwłoczności wypłaty świadczeń pieniężnych pracownikom, stanowiącym odprawę pieniężną w związku z rozwiązaniem umowy w pierwszym kwartale 2004 roku z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz nie wypłacił ekwiwalentów pieniężnych tytułem niewykorzystanych urlopów wypoczynkowych czym działał na szkodę J. D., M. G. (1), J. G. (1), F. G., D. K., J. N. (1), Z. P. (1), J. R. (1), U. S., M. S. (1), B. W., A. W., M. Z. (1), K. Z. (2), Z. M. (1), C. O., A. S. (1), A. S. (2), G. S. (1), C. S., J. K. (2), P. M., M. P. (1), L. S. (1), M. S. (2), K. S. (2), P. S., J. S. (1), E. S. (1), E. Z., M. Z. (2), C. F. (1), A. G. (2), W. K. (1), B. S. (1), H. S. (1), Z. R. (1),

- okresie od 7 stycznia 2004 do 27 kwietnia 2004 we W., zaniechał wydawania posiłków profilaktycznych i regeneracyjnych należnych pracownikom świadczącym pracę na otwartej przestrzeni, w temperaturze poniżej 10 stopni C.,

- w dniu 3 marca 2004 roku we W. niezgodnie z przepisami prawa pracy, dyscyplinarnie rozwiązał umowy o pracę ze 145 pracownikami, nie wydając im w terminie świadectw pracy, czym działał na szkodę: A. A., T. B., A. B., Z. B., J. B. (1), M. B. (1), J. B. (2), M. B. (2), G. B., W. B., M. H., G. H., J. C. (2), Z. C., R. C., A. C., E. C., S. C., J. C. (3), K. D., B. F., G. F. (2), L. F., C. F. (2), R. F., S. G. (1), Z. G. (2), Z. G. (1), J. G. (2), W. G., P. G., J. G. (3), A. G. (3), A. G. (4), M. G. (2), S. G. (2), Z. J., M. J., T. J., W. K. (2), H. K. (1), B. K., K. K. (1), Z. K. (1), J. K. (3), W. K. (1), J. K. (4), R. K. (2), G. K., A. K., Z. K. (2), M. K. (3), I. K., R. K. (3), R. K. (1), S. K. (1), J. K. (5), H. K. (2), J. K. (1), J. K. (6), J. K. (7), K. K. (2), F. K., K. K. (3), J. K. (8), L. K., M. K. (4), M. K. (1), M. L., L. L., J. Ł., R. M. (2), Z. M. (2), E. M., S. M., Z. M. (3), Z. M. (4), G. M., M. M. (3), H. M., C. M. (1), Z. M. (5), A. M., M. M. (1), M. M. (4), C. M. (2), J. M., Z. N., J. N. (2), M. N., A. O., K. P. (1), Z. P. (2), A. P., P. P. (1), J. P. (2), H. P., M. P. (2), K. P. (2), P. P. (2), H. R., R. R., W. R., A. R., J. R. (2), E. S. (2), M. S. (3), W. S. (1), Z. S., S. S. (1), B. S. (2), A. S. (3), R. S. (2), A. S. (4), K. S. (3), W. S. (2), D. S., H. S. (2), E. S. (3), K. S. (4), K. S. (5), T. S., K. S. (6), L. S. (2), H. S. (1), R. S. (1), J. S. (2), M. S. (4), J. Ś., J. T., K. T. (1), K. T. (2), B. U., R. W. (1), P. W., I. W., Z. W. (1), Z. W. (2), R. W. (2), J. W., R. W. (3), T. Z., P. Z., F. Z., J. Ż.,

- w okresie od 30 kwietnia do 28 czerwca 2004 roku nie zrealizował warunków „Porozumienia ramowego” zawartego w dniu 29 kwietnia 2004 roku pomiędzy (...) S.A.a Komisją (...)N.(...) M.O.Z. (...)(...)oraz Zarządem (...)D.N.(...) (...),

tj. o przestępstwo z art. 218 § 1 k.k.

P. L. został oskarżony o to, że:

II. w okresie od 14 grudnia 2003 roku do 28 czerwca 2004 roku jako członek zarządu (...) S.A. złośliwie i uporczywie naruszał prawa pracowników tej firmy w ten sposób, że:

- w okresie od 14 grudnia 2003 roku do 28 czerwca 2004 roku nie udzielił czasu wolnego od pracy oraz nie wypłacił zwiększonego wynagrodzenia oraz dodatków za pracę wykonaną w godzinach nadliczbowych pracownikom zatrudnionym w Wytwórni (...) czym działał na szkodę K. S. (1), H. P., Z. G. (1), M. M. (1), G. F. (1), J. C. (1), M. K. (1), J. K. (1), S. C., R. K. (1), R. S. (1), Z. B., G. H., E. C., J. P. (1) i M. M. (2),

- w dniu 29 grudnia 2003 roku we W. wypowiedział pracownikom warunki pracy i płacy bez uwzględnienia okresu

wypowiedzenia odpowiedniego do stażu pracy i rodzaju umowy, po upływie którego nowe warunki weszłyby w życie w przypadku wyrażenia na nie zgody przez pracownika oraz nie powiadomił w terminie zakładowej organizacji związkowej o przyczynie uzasadniającej wypowiedzenie, czym działał na szkodę A. T., R. M. (1), A. G. (1), M. K. (2), K. Z. (1),

• w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2004 roku we W. nie zachował niezwłoczności wypłaty świadczeń pieniężnych pracownikom, stanowiącym odprawę pieniężną w związku z rozwiązaniem umowy w pierwszym kwartale 2004 roku z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz nie wypłacił ekwiwalentów pieniężnych tytułem niewykorzystanych urlopów wypoczynkowych czym działał na szkodę J. D., M. G. (1), J. G. (1), F. G., D. K., J. N. (1), Z. P. (1), J. R. (1), U. S., M. S. (1), B. W., A. W., M. Z. (1), K. Z. (2), Z. M. (1), C. O., A. S. (1), A. S. (2), G. S. (1), C. S., J. K. (2), P. M., M. P. (1), L. S. (1), M. S. (2), K. S. (2), P. S., J. S. (1), E. S. (1), E. Z., M. Z. (2), C. F. (1), A. G. (2), W. K. (1), B. S. (1), H. S. (1), Z. R. (1),

• okresie od 7 stycznia 2004 do 27 kwietnia 2004 we W., zaniechał wydawania posiłków profilaktycznych i regeneracyjnych należnych pracownikom świadczącym pracę na otwartej przestrzeni, w temperaturze poniżej 10 stopni C.,

• w dniu 3 marca 2004 roku we W. niezgodnie z przepisami prawa pracy, dyscyplinarnie rozwiązał umowy o pracę ze 145 pracownikami, nie wydając im w terminie świadectw pracy, czym działał na szkodę: A. A., T. B., A. B., Z. B., J. B. (1), M. B. (1), J. B. (2), M. B. (2), G. B., W. B., M. H., G. H., J. C. (2), Z. C., R. C., A. C., E. C., S. C., J. C. (3), K. D., B. F., G. F. (2), L. F., C. F. (2), R. F., S. G. (1), Z. G. (2), Z. G. (1), J. G. (2), W. G., P. G., J. G. (3), A. G. (3), A. G. (4), M. G. (2), S. G. (2), Z. J., M. J., T. J., W. K. (2), H. K. (1), B. K., K. K. (1), Z. K. (1), J. K. (3), W. K. (1), J. K. (4), R. K. (2), G. K., A. K., Z. K. (2), M. K. (3), I. K., R. K. (3), R. K. (1), S. K. (1), J. K. (5), H. K. (2), J. K. (1), J. K. (6), J. K. (7), K. K. (2), F. K., K. K. (3), J. K. (8), L. K., M. K. (4), M. K. (1), M. L., L. L., J. Ł., R. M. (2), Z. M. (2), E. M., S. M., Z. M. (3), Z. M. (4), G. M., M. M. (3), H. M., C. M. (1), Z. M. (5), A. M., M. M. (1), M. M. (4), C. M. (2), J. M., Z. N., J. N. (2), M. N., A. O., K. P. (1), Z. P. (2), A. P., P. P. (1), J. P. (2), H. P., M. P. (2), K. P. (2), P. P. (2), H. R., R. R., W. R., A. R., J. R. (2), E. S. (2), M. S. (3), W. S. (1), Z. S., S. S. (1), B. S. (2), A. S. (3), R. S. (2), A. S. (4), K. S. (3), W. S. (2), D. S., H. S. (2), E. S. (3), K. S. (4), K. S. (5), T. S., K. S. (6), L. S. (2), H. S. (1), R. S. (1), J. S. (2), M. S. (4), J. Ś., J. T., K. T. (1), K. T. (2), B. U., R. W. (1), P. W., I. W., Z. W. (1), Z. W. (2), R. W. (2), J. W., R. W. (3), T. Z., P. Z., F. Z., J. Ż.,

• w okresie od 30 kwietnia do 28 czerwca 2004 roku nie zrealizował warunków „Porozumienia ramowego” zawartego w dniu 29 kwietnia 2004 roku pomiędzy (...) S.A.a Komisją (...)N.(...) M.O.Z. (...)(...)oraz Zarządem (...)D.N.(...) (...),

tj. o przestępstwo z art. 218 § 1 k.k.

III. w okresie od 26 stycznia do 10 marca 2004 roku we W., działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jako Członek (...) (...) S.A.utrudniał inspektorom Państwowej (...) we W.przeprowadzenie kontroli na terenie (...) SA. w ten sposób, że ograniczał im dostęp do pomieszczeń oraz dokumentacji firmy niezbędnej do przeprowadzenia kontroli oraz poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych, nie realizował poleceń zawartych w Żądaniach nr rej (...), (...), (...), (...)oraz w wystąpieniu nr rej (...)/(...),

tj. o przestępstwo z art. 225 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

G. W. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od 26 stycznia do 10 marca 2004 roku we W., działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jako prokurent (...) S.A. utrudniał inspektorom Państwowej (...) we W. przeprowadzenie kontroli na terenie (...) nr I (...) S.A. w ten sposób, że ograniczał im dostęp do pomieszczeń oraz dokumentacji firmy niezbędnej do przeprowadzenia kontroli oraz poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych, nie realizował poleceń zawartych w Żądaniach nr rej (...), (...), (...), (...) oraz w wystąpieniu nr rej (...),

tj. o czyn z art. 225 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

V. w okresie od 26 stycznia do 23 czerwca 2004 roku we W.działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jako prokurent (...) S.A.utrudniał prowadzenie działalności związkowej w ten sposób, że ograniczył członkom (...) Organizacji (...)(...) „(...)”(...) (...)dostęp do pomieszczenia przeznaczonego na jej siedzibę, nakazał usunięcie ze wskazanego pomieszczenia dokumentacji związkowej oraz jego wyposażenia,

tj. o czyn z art. 35 ust 1 pkt 2 i 3 ustawy o związkach zawodowych w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 r. **Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia:**

I. uznał oskarżonego K. B. (1) za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 2 marca 2004 roku do dnia 15 lipca 2004 roku we W., jako prezes zarządu (...) S.A. złośliwie i uporczywie naruszał prawa pracowników tej firmy w ten sposób, że w dniu 2 marca 2004 roku we W., niezgodnie z przepisami prawa pracy, dyscyplinarnie rozwiązał umowy o pracę ze 145 pracownikami, a następnie nie wydał im w terminie świadectw pracy, po czym w okresie od 30 kwietnia do 15 lipca 2004 roku nie zrealizował warunków „Porozumienia ramowego” zawartego w dniu 29 kwietnia 2004 roku pomiędzy (...) S.A. a Komisją (...) N.(...) M.O.Z. (...) (...) oraz Zarządem (...) D.N.(...) (...), to jest nie dokonał zmiany podstawy rozwiązywania umów o pracę ze 145 pracownikami i nie wydał im sprostowanych świadectw pracy, czym działał na szkodę A. A., T. B., A. B., Z. B., J. B. (1), M. B. (1), J. B. (2), M. B. (2), G. B., W. B., M. H., G. H., J. C. (2), Z. C., R. C., A. C., E. C., S. C., J. C. (3), K. D., B. F., G. F. (2), L. F., C. F. (2), R. F., S. G. (1), Z. G. (2), Z. G. (1), J. G. (2), W. G., P. G., J. G. (3), A. G. (3), A. G. (4), M. G. (2), S. G. (2), Z. J., M. J., T. J., W. K. (2), H. K. (1), B. K., K. K. (1), Z. K. (1), J. K. (3), W. K. (1), J. K. (4), R. K. (2), G. K., A. K., Z. K. (2), M. K. (3), I. K., R. K. (3), R. K. (1), S. K. (1), J. K. (5), H. K. (2), J. K. (1), J. K. (6), J. K. (7), K. K. (2), F. K., K. K. (3), J. K. (8), L. K., M. K. (4), M. K. (1), M. L., L. L., J. Ł., R. M. (2), Z. M. (2), E. M., S. M., Z. M. (3), Z. M. (4), G. M., M. M. (3), H. M., C. M. (1), Z. M. (5), A. M., M. M. (1), M. M. (4), C. M. (2), J. M., Z. N., J. N. (2), M. N., A. O., K. P. (1), Z. P. (2), A. P., P. P. (1), J. P. (2), H. P., M. P. (2), K. P. (2), P. P. (2), H. R., R. R., W. R., A. R., J. R. (2), E. S. (2), M. S. (3), W. S. (1), Z. S., S. S. (1), B. S. (2), A. S. (3), R. S. (2), A. S. (4), K. S. (3), W. S. (2), D. S., H. S. (2), E. S. (3), K. S. (4), K. S. (5), T. S., K. S. (6), L. S. (2), H. S. (1), R. S. (1), J. S. (2), M. S. (4), J. Ś., J. T., K. T. (1), K. T. (2), B. U., R. W. (1), P. W., I. W., Z. W. (1), Z. W. (2), R. W. (2), J. W., R. W. (3), T. Z., P. Z., F. Z., J. Ż., to jest przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. i za to na podstawie art. 218 § 1a k.k. wymierzył mu 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. uznał oskarżonego P. L. za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 2 marca 2004 roku do dnia 30 czerwca 2004 roku we W., jako członek zarządu (...) S.A. złośliwie i uporczywie naruszał prawa pracowników tej firmy w ten sposób, że w dniu 2 marca 2004 roku we W., niezgodnie z przepisami prawa pracy, dyscyplinarnie rozwiązał umowy o pracę ze 145 pracownikami, a następnie nie wydał im w terminie świadectw pracy, po czym w okresie od 30 kwietnia do 30 czerwca 2004 roku nie zrealizował warunków „Porozumienia (...)” zawartego w dniu 29 kwietnia 2004 roku pomiędzy (...) S.A. a Komisją (...) N.(...) M.O.Z. (...) (...) oraz Zarządem (...) D.N.(...) (...), to jest nie dokonał zmiany podstawy rozwiązywania umów o pracę ze 145 pracownikami i nie wydał im sprostowanych świadectw pracy, czym działał na szkodę A. A., T. B., A. B., Z. B., J. B. (1), M. B. (1), J. B. (2), M. B. (2), G. B., W. B., M. H., G. H., J. C. (2), Z. C., R. C., A. C., E. C., S. C., J. C. (3), K. D., B. F., G. F. (2), L. F., C. F. (2), R. F., S. G. (1), Z. G. (2), Z. G. (1), J. G. (2), W. G., P. G., J. G. (3), A. G. (3), A. G. (4), M. G. (2), S. G. (2), Z. J., M. J., T. J., W. K. (2), H. K. (1), B. K., K. K. (1), Z. K. (1), J. K. (3), W. K. (1), J. K. (4), R. K. (2), G. K., A. K., Z. K. (2), M. K. (3), I. K., R. K. (3), R. K. (1), S. K. (1), J. K. (5), H. K. (2), J. K. (1), J. K. (6), J. K. (7), K. K. (2), F. K., K. K. (3), J. K. (8), L. K., M. K. (4), M. K. (1), M. L., L. L., J. Ł., R. M. (2), Z. M. (2), E. M., S. M., Z. M. (3), Z. M. (4), G. M., M. M. (3), H. M., C. M. (1), Z. M. (5), A. M., M. M. (1), M. M. (4), C. M. (2), J. M., Z. N., J. N. (2), M. N., A. O., K. P. (1), Z. P. (2), A. P., P. P. (1), J. P. (2), H. P., M. P. (2), K. P. (2), P. P. (2), H. R., R. R., W. R., A. R., J. R. (2), E. S. (2), M. S. (3), W. S. (1), Z. S., S. S. (1), B. S. (2), A. S. (3), R. S. (2), A. S. (4), K. S. (3), W. S. (2), D. S., H. S. (2), E. S. (3), K. S. (4), K. S. (5), T. S., K. S. (6), L. S. (2), H. S. (1), R. S. (1), J. S. (2), M. S. (4), J. Ś., J. T., K. T. (1), K. T. (2), B. U., R. W. (1), P. W., I. W., Z. W. (1), Z. W. (2), R. W. (2), J. W., R. W. (3), T. Z., P. Z., F. Z., J. Ż., to jest przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. i za to na podstawie art. 218 § 1a k.k. wymierzył mu 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. uznał oskarżonego P. L. za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 26 stycznia 2004 roku do dnia 31 marca 2004 roku we W., działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako Członek (...) (...) S.A. utrudniał inspektorom Państwowej (...) we W. przeprowadzenie kontroli na terenie (...) SA. w ten sposób, że ograniczał im dostęp do pomieszczeń oraz dokumentacji firmy niezbędnej do przeprowadzenia kontroli oraz poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych, a także nie realizował poleceń zawartych w żądaniach nr rej (...), (...), (...), (...), to jest przestępstwa z art. 225 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 225 § 2 k.k.

w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył mu 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 3 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu P. L. w pkt II i III wyroku kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

V. uznał oskarżonego G. W. za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 26 stycznia 2004 roku do dnia 31 marca 2004 roku we W., działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako prokurent (...) S.A. utrudniał inspektorom Państwowej (...) we W. przeprowadzenie kontroli na terenie (...) SA. w ten sposób, że ograniczał im dostęp do pomieszczeń oraz dokumentacji firmy niezbędnej do przeprowadzenia kontroli oraz poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych, a także nie realizował poleceń zawartych w żądaniach nr rej (...), (...), (...), (...), to jest przestępstwa z art. 225 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 225 § 2 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył mu 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VI. uniewinnił oskarżonego G. W. od czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych K. B. (1), P. L. i G. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym wymierzył im opłaty: K. B. (1) w wysokości 1500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych, P. L. w wysokości 1250 (jednego tysiąca dwustu pięćdziesięciu) złotych oraz G. W. w wysokości 1000 (jednego tysiąca) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonych**, który zarzucił Sądowi Rejonowemu wobec K. B. (1) oraz wobec P. L. w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej:

I. obrazę prawa materialnego, a to art. 218 § 1a k.k., polegającą na:

a) błędnym zrekonstruowaniu znamion charakteryzujących stronę podmiotową czynu, i to zarówno w płaszczyźnie wolicjonalnej (zamiar kierunkowy), jak i intelektualnej, wyrażającym się w niedostrzeżeniu, że sprawca który działa umyślnie musi obejmować swoją świadomością wszystkie znamiona strony przedmiotowej, w szczególności zaś - gdy idzie o przestępstwo naruszenia praw pracowniczych — musi mieć świadomość, że zachowaniem swoim doprowadzi do naruszenia takich praw, przy jednoczesnym poczynieniu szeregu ustaleń nieodpowiadających istocie umyślności, w szczególności zaś ustaleniu, że oskarżeni dysponowali opinią prawną, utwierdzającą ich w przekonaniu, że dyscyplinarne zwolnienie pracowników w dniu 2 marca 2004 r. jest, w świetle zaistniałych okoliczności, zgodne z prawem;

b) błędnym zrekonstruowaniu znamion charakteryzujących stronę podmiotową czynu i niedostrzeżeniu, że ewentualne niezachowanie niezwłoczności wydania pracownikom świadectw pracy musi znamionować szczególne nastawienie psychiczne sprawcy, przy jednoczesnym ustaleniu, że od dnia 3 marca 2004 r. w siedzibie (...) Spółki przy ul. (...)trwał dwumiesięczny strajk okupacyjny, który sparaliżował funkcjonowanie przedsiębiorstwa;

c) błędnej interpretacji znamion strony przedmiotowej, w szczególności zaś znamienia czasownikowego „narusza prawa pracownika wynikające ze stosunku pracy”, wyrażającej się w niedostrzeżeniu, że niezrealizowanie w okresie od 30 kwietnia 2004 r. do 15 lipca 2004 r. postanowień Porozumienia Ramowego z dnia 29 kwietnia 2004 r., niebędącego wszak źródłem prawa pracy, nie mogło prowadzić do realizacji znamion przedmiotowych czynu stypizowanego w tym przepisie.

II. obrazę prawa materialnego, a to art. 52 § 2 k.p., polegającą na jego błędnej wykładni, wyrażającej się w wadliwym przyjęciu, że przewidziany w tym przepisie miesięczny termin uprawniający pracodawcę do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia należy liczyć nie od momentu uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umów w tym trybie, tj. od momentu ustalenia, że zachowanie

pracownika stanowiło rażące naruszenie jego obowiązków pracowniczych, ale - co pozostaje w sprzeczności z dyspozycją tego przepisu - od momentu samego zdarzenia z udziałem pracownika, a więc niezależnie od oceny prawnej jego działania, co w konsekwencji doprowadziło do obrazy art. 218 § 1a k.k., wyrażającej się w niedostrzeżeniu, że nie doszło do realizacji znamion przedmiotowych czynu.

III. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez - będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności zaś tego, że:

a) niewykonanie Porozumienia Ramowego z dnia 29 kwietnia 2004 r. nastąpiło z przyczyn zależnych od oskarżonych, podczas gdy całość okoliczności sprawy, w tym treść tego dokumentu, wskazują że stanowił on jedynie wynik prowadzonych negocjacji a jego wykonanie było uwarunkowane wystąpieniem przyszłych i niepewnych okoliczności (warunek), które jednak nie nastąpiły,

b) pracownikom nie zostały w terminie wydane świadectwa pracy, podczas gdy zeznania wielu świadków, w szczególności zaś wypowiedzi zwolnionych pracowników dają wyraz temu, że świadectwa pracy zostały im wydane niezwłocznie,

c) oskarżeni w okresie od 3 marca 2004 r. do 1 maja 2004 r. mieli swobodny dostęp do siedziby Spółki przy ul. (...), mimo że w tym czasie trwał zorganizowany przez Związki Zawodowe nielegalny strajk okupacyjny, a z zeznań wielu świadków wynika, że o tym kto zostanie wpuszczony do siedziby przedsiębiorstwa decydował Z. R. (2).

IV. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 170 k.p.k., wyrażającą się w nieuzasadnionym oddaleniu wniosków dowodowych zgłaszanych przez oskarżonych, w szczególności zaś dowodu z zeznań świadków G. S. (2), J. P. (3), M. B. oraz M. G. (3).

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na wadliwym uznaniu, że pracownik sekretariatu (...) Spółki S. K. (2) próbując w czasie trwania strajku okupacyjnego w marcu 2004 r. dostać się do siedziby Spółki przy ul. (...) we W. nie doznała uszczerbku na zdrowiu, podczas gdy przeprowadzone dowody, w szczególności zaś treść przywoływanego postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego przemawia za tym, że przesłanką aktualizującą jego umorzenie nie było niestwierdzenie przestępstwa - jak błędnie ustalił Sąd Rejonowy - tylko niewykrycie jego sprawcy.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., wyrokowi wydanemu wobec P. L. w pkt III części dyspozytywnej zarzucił:

1. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na sprzecznym z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym oraz wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego przyjęciu, że oskarżony utrudniał inspektorom Państwowej (...) przeprowadzenie kontroli w" (...) S.A oraz że czynił to ze z góry powziętym zamiarem, podczas gdy wszechstronne rozważanie wszystkich okoliczności sprawy wskazuje, że oskarżony na przestrzeni okresu od stycznia 2004 r. do marca 2004 r. nie miał kontaktu z Inspektorami Państwowej (...).

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na wadliwym ustaleniu, że w czasie trwającego w siedzibie Spółki nielegalnego strajku okupacyjnego oskarżony, jako członek zarządu (...) S.A., miał możliwość bez jakichkolwiek przeszkód realizować polecenia Inspektorów Państwowej (...).

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., wyrokowi wydanemu wobec G. W. w pkt V części dyspozytywnej zarzucił:

1. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na sprzecznym z zebraniem- w sprawie materiałem dowodowym oraz wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego przyjęciu, że oskarżony utrudniał inspektorom Państwowej (...) przeprowadzenie kontroli w (...) S.A., oraz że czynił do ze z góry powziętym zamiarem, podczas gdy wszechstronne rozważanie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności zaś zeznania świadków M. K. (5), J. H. i W. Ż., wskazuje, że oskarżony nie był osobą, która utrudniała prowadzenie kontroli.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na wadliwym ustaleniu, że podczas trwającego w siedzibie Spółki nielegalnego strajku okupacyjnego oskarżony, będąc prokurentem (...) S.A., mógł bez jakichkolwiek przeszkód realizować polecenia inspektorów Państwowej (...).

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych K. B. (1) (pkt I części dyspozytywnej), P. L. (pkt II i III części dyspozytywnej) i G. W. (pkt V części dyspozytywnej) poprzez uniewinnienie ich od popełnienia zarzucanych im czynów albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto, wobec zaistnienia ujemnej przesłanki procesowej odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu P. L. w punkcie III części dyspozytywnej oraz G. W. w punkcie V części dyspozytywnej wyroku, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych była uzasadniona wyłącznie o tyle, że skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem prowadzonego w sprawie postępowania. Nie podzielał zarzutów skarżącego dotyczących dokonanej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz braku podstaw do przypisania oskarżonym sprawstwa i winy, Sąd Okręgowy ustalił, że w sprawie zaktualizowała się negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności zarzucanych oskarżonym czynów, co przemawiało za uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem prowadzonego w sprawie postępowania (art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 kk i art. 102 kk).

Wbrew stanowisku skarżącego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał na niebudzące wątpliwości ustalenie, że oskarżeni złośliwie i upoczywie naruszali prawa pracowników oraz utrudniali kontrolę prowadzoną przez Państwową (...). W szczególności nie może budzić wątpliwości, że dokonane w dniu 2 marca 2004 r. dyscyplinarne rozwiązanie z pracownikami umów o pracę naruszało obowiązujące przepisy prawa pracy. Wskazane zagadnienie było już przedmiotem rozważań Sądu Pracy, który prawomocnym wyrokiem podzielił stanowisko zwolnionych pracowników, uwzględniając wytoczone przez nich powództwa, a w konsekwencji ponowne czynienie w tym zakresie obszernych rozważań byłoby nieuzasadnione. Należy jedynie zasygnalizować, że nawet pomijając problem zachowania przez pracodawcę terminu przewidzianego w art. 52 § 2 kp („rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy”), należy uznać, że dyscyplinarne rozwiązanie umowy o pracę z osobami biorącymi udział w akcji strajkowej- jednak nie będącymi jej organizatorami- stanowiło wyraz oczywistego nadużycia. Od oskarżonych, jako od osób zarządzających poważnym przedsiębiorstwem, należało wymagać świadomości, iż zdecydowana większość pracowników biorących udział w akcji strajkowej nie orientowała się w rzeczywistej sytuacji spółki, działała w zaufaniu do przedstawicieli organizacji związkowych, zaś uczestnictwo w strajku traktowała jako sposób zasygnalizowania zarządowi swojej trudnej sytuacji pracowniczej. Jednocześnie pracownicy biorący udział w strajku nie orientowali się w obowiązujących regulacjach prawnych, zaś zdecydowaną większość (jeśli nawet nie całość) swojego czasu pracy spędzali poza siedzibą spółki, wykonując swoje obowiązki w terenie (na terenie inwestycji budowlanych prowadzonych przez spółkę). Oskarżeni niewątpliwie zdawali sobie sprawę, że podlegli im pracownicy nie byli inicjatorami strajku, znajdując się pod wyraźnym wpływem Z. R. (2), któremu załoga ufała i którego traktowała jako osobę koordynującą prowadzone od kilku miesięcy negocjacje z zarządem, dotyczące uzdrowienia sytuacji spółki (w szczególności ochrony interesów zatrudnionych w niej

pracowników). W tych okolicznościach akcja protestacyjna podjęta przez pracowników w dniu 27 stycznia 2004 r. stanowiła w istocie pretekst do dyscyplinarnego rozwiązania z nimi umów o pracę, a tym samym osiągnięcia zakładanego od dłuższego czasu celu, jakim było zmniejszenie stanu zatrudnienia w spółce. Co prawda oskarżeni próbowali tłumaczyć swoją decyzję treścią uzyskanej opinii prawnej, z której wynikało, że działanie pracowników dawało podstawy do przypisania im ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jednak trudno byłoby oczekiwać, że opłacana przez przedsiębiorstwo kancelaria prawna nie będzie działać w interesie zarządu i wyda opinię sprzeczną z forsowaną przez zarząd linią przekształceń zakładu pracy. Oskarżeni są osobami bardzo dobrze wykształconymi i niewątpliwie zdawali sobie sprawę, że przyjęta przez nich forma zakończenia spornej sytuacji (dyscyplinarne rozwiązanie w pracownikami umów o pracę) stanowiła w istocie formę odpowiedzialności zbiorowej, naruszając elementarne prawa zatrudnionej w przedsiębiorstwie załogi. Oskarżeni w żaden sposób nie zweryfikowali, jaka była forma udziału każdego z pracowników w akcji protestacyjnej, a przez to jaki był stopień naruszenia przez nich podstawowych obowiązków pracowniczych, o czym najlepiej świadczy fakt, że zwolnienia dyscyplinarne dotyczyły także tych pracowników, którzy uczestniczyli w akcji poza wyznaczonymi godzinami ich pracy, a więc de facto w swoim czasie wolnym. W tych okolicznościach oczywiście nieuzasadnione było powoływanie się przez oskarżonych na treść wydanej na ich zlecenie opinii prawnej, tym bardziej że o uporczywym i złośliwym charakterze działania oskarżonych świadczyła ich postawa przypadająca po dniu 2 marca 2004 r. Niezwłocznie po dyscyplinarnym zwolnieniu pracowników do oskarżonych docierały sygnały o nieprawidłowości ich działania. Do oskarżonych zwracali się nie tylko przedstawiciele związków zawodowych oraz kontrolerzy Państwowej (...), ale także (...) (...)oraz (...). Jednocześnie oskarżeni musieli zdawać sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania, bowiem zgodzili się na podpisanie porozumienia z dnia 29 kwietnia 2004 r., które obejmowało m.in. zgodę na zmianę podstawy rozwiązania umów o pracę z trybu dyscyplinarnego na wypowiedzenie (z jednoczesnym sprostowaniem świadectw pracy). Nawet jeśli przedmiotowe porozumienie nie było formalnie - tak jak to zarzucał skarżący- źródłem prawa pracy (w rozumieniu art. 9 § 1 kp), to jednak jego zawarcie jednoznacznie potwierdza pełną świadomość oskarżonych odnośnie zastosowania niewłaściwego trybu rozwiązania z pracownikami umów o pracę. Kierując się elementarną uczciwością wobec drugiej strony porozumienia (a w szczególności wobec byłych pracowników spółki) oskarżeni powinni niezwłocznie podjąć kroki zmierzające do wykonania porozumienia, co mogłoby uzasadniać wniosek, że dyscyplinarne zwolnienia pracowników były w istocie wynikiem sugestii płynącej z uprzednio uzyskanej przez oskarżonych opinii prawnej. Skoro jednak oskarżeni nie zamierzali w rzeczywistości wykonywać przedmiotowego porozumienia, to jednoznacznie świadczy to o towarzyszącej im złej woli, a tym samym wprost potwierdza zasadność przedstawionego im zarzutu. Co przy tym istotne, w obliczu docierających do nich jednoznacznych sygnałów o nieprawidłowości zastosowanego trybu rozwiązania stosunków pracy, oskarżeni mogli spodziewać się niekorzystnego dla nich wyroku Sądu Pracy, co powinno zmobilizować ich do wykonania porozumienia z dnia 29 kwietnia 2004 r. Także i z tej przyczyny należało uznać, że z postawy oskarżonych jednoznacznie wynikało, że działali oni wyłącznie w celu zrealizowania planów spółki, nie bacząc przy tym na interesy pracowników, a w konsekwencji rozwiązanie z nimi stosunków pracy w trybie dyscyplinarnym miało charakter działania złośliwego.

Wbrew zarzutom skarżącego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał także na niebudzące wątpliwości ustalenie, że oskarżeni złośliwie i uporczywie nie wydawali pracownikom świadectw pracy. Z art. 97 § 1 kp wprost wynika, że w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Uszczegółowieniem wskazanej normy jest § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania, z którego wynika, że świadectwo pracy powinno zostać wysłane do pracownika nie później niż po 7 dniach od rozwiązania z nim stosunku pracy. Co prawda w wywiedzionej w sprawie apelacji skarżący powołał się na zeznania kilkunastu zwolnionych pracowników, z których wynikało, że świadectwa pracy zostały im wydane niezwłocznie po rozwiązaniu stosunku pracy, jednak odwołując się do treści wskazanych dowodów obrona całkowicie pomijała fakt, że cytowane w apelacji zeznania świadkowie składali w toku rozprawy głównej, a więc po upływie 5- 6 lat od zwolnienia z pracy. Nie sposób uznać, by zeznania te adekwatnie oddawały rzeczywisty stan faktyczny sprawy, zwłaszcza że bezpośrednio przeczyły im zeznania osób odpowiedzialnych w zakładzie pracy za wypisywanie świadectw pracy. Z zeznań świadków K. B. (2) (S.) oraz M. S. (5) wprost wynikało, że świadectwa pracy dla zwolnionych pracowników były wypisywane (przygotowywane do podpisu) dopiero dwa

tygodnie po rozwiązaniu umów o pracę. Pomimo przygotowania wskazanych dokumentów członkowie zarządu spółki nie wyrażali zainteresowania ich podpisaniem, przez co stanowiły one jedynie projekty dokumentów. Co więcej, kadrowa M. S. (5) bardzo wyraźnie wskazała, że w dniu 2 marca 2004 r. (a więc w dniu wystawienia pracownikom zwolnień dyscyplinarnych) nie dostała ona polecenia wypisania im świadectw pracy, co powinno stanowić naturalną w takiej sytuacji decyzję pracodawcy. Oskarżeni niewątpliwie zdawali sobie sprawę, że rozwiązanie z pracownikami stosunków pracy musi łączyć się z niezwłocznym wręczeniem im świadectw pracy, co umożliwi im ubieganie się o zatrudnienie u innych pracodawców. Posiadania takiej wiedzy można wymagać od każdej osoby, która kiedykolwiek pozostawała w stosunku pracy. Tym bardziej można jej wymagać od osób będących członkami zarządu, a więc osób zarządzających zakładem pracy. Obowiązek wydania pracownikom świadectw pracy oskarżeni całkowicie zignorowali, zaś utrzymywany przez nich bezprawny stan trwał przez kilka miesięcy, co samo w sobie świadczy o towarzyszącej oskarżonym złej woli. Świadectwa pracy zostały pracownikom wydane dopiero w sierpniu 2004 r. przez ustanowionego w postępowaniu upadłościowym syndyka. Przez okres sześciu miesięcy pracownicy nie posiadali więc dokumentów poświadczających ich zatrudnienie w (...) SA, a tym samym zostali narażeni na istotne trudności z wykazaniem swojego stażu pracy oraz nawiązaniem kolejnych stosunków pracy. Szczęólnego podkreślenia wymaga przy tym fakt, że podpisanie wystawionych już świadectw pracy (ich projektów) niewątpliwie nie było czynnością skomplikowaną, zaś z zeznań pracowników spółki wynika, że projekty świadectw zostały nawet przewiezione na ul. (...), gdzie zarząd mógłby bez najmniejszych trudności dopełnić swoich ustawowych obowiązków i złożyć przedmiotowe podpisy. Nawet jednak po dostarczeniu dokumentów do siedziby przy ul. (...), oskarżeni nie wykazali żadnego zainteresowania podpisaniem świadectw pracy, co jednoznacznie przekonuje, że ich działanie nosiło znamiona uporczywości i złośliwości, o czym Sąd Rejonowy zasadnie orzekł.

Wbrew stanowisku skarżącego nie mogło również budzić wątpliwości, że oskarżeni P. L. oraz G. W. utrudniali kontrolę prowadzoną przez inspektorów Państwowej (...), czym wyczerпали ustawowe znamiona przestępstwa z art. 225 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. Kwestionując poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne skarżący powoływał się na prowadzony w siedzibie spółki strajk okupacyjny, który miał uniemożliwiać pracownikom administracyjnym dostęp do dokumentów, a tym samym uniemożliwiał wykonywanie zaleceń inspektorów PiP. Wskazana argumentacja pozostawała jednak w sprzeczności z zeznaniami szeregu pracowników administracyjnych spółki, którzy szczerze przyznawali, że pomimo strajku pracowników budowlanych, pracownicy administracyjni nie mieli utrudnionego dostępu do swoich stanowisk pracy. Wynikało to chociażby z zeznań świadków K. Ż. (kierownika (...)), E. K. (główniej (...)), K. S. (7) (kierowniczkii (...)) oraz M. S. (5) (...), które spójnie opisały sytuację w siedzibie spółki, która niewątpliwie nie przedstawiała się tak, jak to opisywali oskarżeni i nie uniemożliwiała wykonania poleceń inspektorów PiP. Co więcej, świadek K. Ż. zeznała, że oskarżony G. W. „ukarał ją” kilkudniowym zakazem wstępu do działu kadr spółki, po tym jak zdecydowała się ona zastosować do poleceń inspektorów PiP i wydać im żadaną przez nich dokumentację. Podkreślenia wymaga również fakt, że w trakcie spotkania oskarżonego G. W. z Zastępcą (...) KP W. oraz Naczelnikiem (...) K., oskarżony W. szczerze przyznał, że to właśnie on zakazał kierownikowi ochrony wpuszczania kogokolwiek do siedziby firmy, chcąc w ten sposób podważyć dalszy sens prowadzenia akcji strajkowej. W tych jednak okolicznościach oczywiście niewiarygodna pozostawała linia obrony oskarżonych, którzy winą za brak wykonania poleceń inspektorów PiP starali się obarczać protestujących pracowników. Oskarżeni mieli bowiem możliwość wykonania wszelkich zaleceń inspektorów, czego nie uczynili wyłącznie wskutek towarzyszącego im zamiaru utrudnienia kontroli. Oskarżeni nie zamierzali zaakceptować tego, że postępują wbrew obowiązującym przepisom prawa pracy, zaś utrudnianie kontroli prowadzonej przez Państwową (...) było jednym z przejawów kwestionowania jednoznacznych w swej wymowie faktów. Jednocześnie obarczanie winą protestujących pracowników stanowi kolejny dowód na wysoce niewłaściwe podejście oskarżonych do zatrudnionej w spółce załogi, która nie była dla oskarżonych partnerem do rozmowy, lecz przeszkodą uniemożliwiającą realizację założonej linii przekształceń zakładu pracy. W tym świetle działanie oskarżonych P. L. oraz G. W. niewątpliwie wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 225 § 2 kk, o czym Sąd Rejonowy zasadnie orzekł.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji prawidłowo orzekł w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych. Zaskarżony wyrok został przy tym wydany w dniu 16 grudnia 2013 r., a więc przed przedawnieniem karalności przypisanych oskarżonym czynów. Przestępstwa oskarżonych były zagrożone

karami do 2 lat pozbawienia wolności (art. 218 § 1a kk) oraz do 3 lat pozbawienia wolności (art. 225 § 2 kk). W związku z powyższym ich karalność ustawała po 10 latach od czasu ich popełnienia (art. 101 § 1 pkt 4 kk w zw. z art. 102 kk). Jako że przypisane oskarżonym czyny miały być popełnione w okresie od 2 marca 2004 r. do 15 lipca 2004 r. (czyn oskarżonego K. B. (1)), od 2 marca 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. (pierwszy z czynów oskarżonego P. L.), od 26 stycznia 2004 r. do 31 marca 2004 r. (drugi z czynów oskarżonego P. L.) oraz od 26 stycznia 2004 r. do 31 marca 2004 r. (czyn oskarżonego G. W.), po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy, a przed wydaniem orzeczenia przez Sąd Odwoławczy zaistniała w sprawie negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności. Przemawiało to za uchyleniem zaskarżonego wyroku oraz umorzeniem prowadzonego w sprawie postępowania.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 kpk obciążając nimi Skarb Państwa.